

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **V.Z.**, zast. Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem, sídlem Brno, Burešova 6, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, sídlem Praha 1, Staroměstské nám. 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.6.2011, č.j. 23764/2011-81,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28.6.2011, č.j. 23764/2011-81, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.712,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku a to k rukám Mgr. Davida Zahumenského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 10.5.2011 žalobkyně požádala Krajský úřad Jihomoravského kraje o poskytnutí zvukového záznamu veřejného projednání návrhu zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje ze dne 19.4.2011. Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 25.5.2011, č.j. JMK 65385/2011, byla žádost žalobkyně o informace odmítnuta, neboť by poskytnutím informace došlo k porušení zákona č. 101/2000 Sb. (dále jen zákon o ochraně osobních údajů), jak je uvedeno v ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. (dále jen zákon o svobodném přístupu k informacím nebo jen zákon). Pořizování zvukového záznamu z veřejného projednání zásad územního rozvoje je nutné posuzovat dle povinného subjektu jako zpracování osobních údajů ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., kdy dle tohoto zákona je nepřípustné pořízení zvukového záznamu pouze za účelem provedení písemného záznamu o průběhu veřejného projednání, jehož vyhotovení ukládá pořizovateli § 22 odst. 2 stavebního zákona. Pořízením písemného záznamu skončí doba pro uchovávání zvukového záznamu v souladu s jeho účelem a zvukový záznam pak musí být zlikvidován. Pro tento případ platí výjimka z registrační povinnosti podle § 18 odst. 1 písm. b) a zákona o ochraně osobních

údajů a právní titul pro zpracování bez souhlasu subjektu podle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů ze splnění informační povinnosti podle § 11 odst. 1 zákona. Využití takového zvukového záznamu pro účely následného informování veřejnosti je podle zákona nepřipustné. Zvukový záznam byl pořízen pouze za účelem provedení písemného záznamu o průběhu veřejného projednání, poté bude okamžitě zlikvidován v souladu se zákonem, jakmile bude vyhotoven zákonem požadovaný písemný záznam o průběhu veřejného projednání.

Odvolání žalobkyně bylo žalobou napadeným rozhodnutím zamítnuto, žalovaný se striktně vyjádřil pouze v rozsahu odvolacích námitek. Dle žalovaného je důvod, pro nějž jsou informace požadovány, i faktická přítomnost žadatelky při projednávání zásad územního rozvoje, pro poskytnutí záznamu irelevantní. K odvolací námitce o nepřesnosti písemného záznamu oproti komplexní informaci ve zvukovém záznamu, žalovaný uvedl, že případná vada písemného záznamu není předmětem tohoto řízení, přičemž písemný záznam bude veřejnosti k dispozici. K odvolací námitce o možnosti anonymizace chráněných údajů části audiovizuálního záznamu žalovaný uvedl, že závěr o tom, že audiozáznam nebude uchován, je v souladu se stanoviskem Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. VER-2504/11-2/HEJ a není podmíněn technickou obtížností anonymizace osobních údajů. K odkazu na rozsudek Nejvyššího soudu sp.zn. 30Cdo 64/2004 žalovaný uvedl, že žalobkyně nerozlišuje, že na veřejném projednání vystupují fyzické osoby nejen z titulu výkonu své činnosti. „Povinný subjekt je povinen respektovat jak zákony, tak metodiky jednotlivých ústředních orgánů státní správy, nesmí se ohlížet na to, že přímo na veřejném projednání se může společensky situace vyvíjet jinak“. Žalobkyně přitom namítala, že ochrana v soukromí má při vystupování na veřejných projednáních své limity. Zúčastnění vystupují cíleně a záměrně veřejně, proto dle odvolání žalobkyně není možné hovořit o neoprávněném zásahu do soukromí a není tedy pojmově uvažovat o jakékoliv ochraně soukromí. Chce-li někdo něco veřejně ovlivnit, nemůže tak učinit jinak, než když akceptuje veřejnost svého vystoupení. Během veřejného projednání nedocházelo ke zveřejňování osobních údajů typu rodných čísel, majetkových poměrů nebo jiných skutečně citlivých údajů. Žalovaný konstatoval, že právo žalobkyně si pořídit vlastní audiozáznam nebylo nijak porušeno, případné porušení ochrany soukromí v rámci povinnosti fyzických osob nelze v dané věci přihlížet. Namítá-li žalobkyně, že je jí odepíráno získat nahrávku pořízenou z veřejných peněz, žalovaný uvedl, že povinné subjekty mají podle § 17 zákona o poskytování informací právo žádat o úhradu v souvislosti s poskytnutím informací. Také uvedl „důvody odmítnutí poskytnout audiozáznam, nikoliv samotné informace, jsou důvody zákonnými včetně aplikace navazujících metodik ústředních orgánů státní správy, jak bylo v namítaném rozhodnutí zevrubně uvedeno.“

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný v části III/G rozhodnutí nepřímou argumentuje, že audiozáznam není informací ve smyslu zákona o poskytování informací. S odkazem na stanovisko JUDr. O.K. žalobkyně konstatuje, že zvukový záznam z jednání správního orgánu je povinně zveřejňovanou informací ve smyslu zákona o poskytování informací, § 11 odst. 1 zákona zmiňuje pouze informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, což zjevně není tento případ. Záznam představuje informaci vztahující se k působnosti úřadu (§ 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Podle § 22 odst. 2 stavebního zákona je audiozáznam převeden do písemné podoby, což neznamená, že žalobkyně nemá nárok na poskytnutí zvukového záznamu. Pokud žalovaný uvádí, že převedením do písemné podoby je možná korekce případných nepřesností, tak v zájmu kontroly nad řádným výkonem veřejné správy by měla mít veřejnost právo přístupu k původnímu záznamu bez korekcí. Žalobkyně popsala průběh veřejného zasedání, které trvalo několik hodin, v první části vystoupili zástupci kraje, významnou část projednání

zabralo představení návrhu Zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje a vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území. Teprve v poslední části mohli zmocnění zástupci veřejnosti, zástupci obcí a nevládních organizací i řadoví občané přednést v tříminutovém limitu své připomínky společně se svým jménem. Žalobkyně se táže, zda mohlo být jméno citlivým údajem, který je nutno chránit. Zcela jistě není důvod chránit jména úředníků a dalších pracovníků kraje (rozsudek NS sp.zn. 30Cdo 64/2004). Možné uvedení jména „řadových zástupců veřejnosti“ dle žaloby nelze považovat za chráněný osobní údaj. Tito občané dobrovolně přednesli svou připomínku na veřejném projednání. Žalobkyně se jednání účastnila a všechna jména slyšela. Jména zúčastněných osob byla rovněž na místě veřejně vystavena v podobě prezenčních listin. Kdyby jména představovala citlivý osobní údaj, který nelze poskytnout, pak pouze tato jména měla být žalobkyni znepřístupněna oproti zbytku záznamu (NSS sp.zn. 7A 3/2002).

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, odkázal na vyjádření Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. VER-2504/11-2/HEJ ze dne 27.4.2011, dle kterého považuje Úřad za přípustné pouze pořízení záznamu pro účely vyhotovení písemného zápisu ze zasedání. Pořízením zápisu nebo uplynutím doby přiměřené pro pořízení zápisu (cca 3 dny) končí doba pro uchování záznamu v souladu s jeho účelem a záznam musí být zlikvidován. Není přípustné provádění audio nebo videozáznamu pro účely následného informování veřejnosti. Dále žalovaný odkázal na komentář zákona o svobodném přístupu k informacím od JUDr. A. F., který uvádí názor Úřadu jakožto garanta zákona o ochraně osobních údajů. „Samotný akt veřejnosti právo na ochranu osobnosti nevylučuje“. Shodně dle žalovaného uvádí rozsudek NSS č.j. 6As 40/2004-62. Nelze bez dalšího poskytnout zvukový záznam z pohledu jednotlivých občanů z důvodu, že vystupují na veřejnosti, neboť zde občané představují především svůj soukromý zájem. Jelikož zákon o svobodném přístupu k informacím nemá vlastní úpravu osobnostních práv, odkazuje v § 8a zákona na lex specialis s tím, že nesmí dojít k porušení speciální právní úpravy. Vyjádření úřadu pro ochranu osobních údajů je pro orgán státní správy závazné. Lze argumentovat jak ust. § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů, tak ust. § 22 odst. 2 stavebního zákona, tedy zákonnou písemnou formou zápisu, která teprve je informací s nárokem veřejnosti na její poskytnutí. Žalobkyně má k dispozici písemný zápis, přesto trvá na záznamu zvukovém. Korekci zvukového záznamu je myšleno přepisování přeréknutí apod., případně projevy ryze osobní povahy. Zvukové záznamy ze zasedání zastupitelstev primárně slouží k následnému zpracování zápisu ze zasedání zastupitelstva a lze jej tedy podřadit pod tzv. úřední licenci, územně samosprávním celek proto nepotřebuje k pořízení zvukového záznamu souhlas takto zaznamenaných osob. Můžou jej však užívat toliko v intencích zmíněné úřední licence, tj. pouze za účelem zpracování zápisu, nikoliv k dalšímu rozšiřování. Jestliže není technicky možné příslušné údaje chránit, pak tato skutečnost může vést až k odmítnutí celé žádosti o informace. Zvukový záznam jako takový není veřejnosti určen, je to úřední licence a prostředek pro účely vytvoření zápisu, tedy informace, která je předmětem práva na informace. Znečitelnění v autentickém textu ve smyslu rozsudku NSS sp.zn. 7A 3/2002 je možné pouze v písemném projevu, nikoliv zvukovém záznamu, kdy vymazáním jeho části může dojít k jeho znehodnocení pro účely zákonem vyžadovaného pořízení zápisu.

V replice žalobkyně uvedla, že v době podání žádosti o informace nebyl dosud vyhotoven písemný záznam z jednání. „Neautorizovaný materiál sloužící k interní potřebě“ nepředstavuje žádnou právní skutečnost, kterou by zohledňoval zákon o svobodném přístupu k informacím jako případný důvod pro odepření přístupu k informaci. Ust. § 11 odst. 1 zákona zmiňuje pouze informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Úřad pro ochranu osobních údajů v tiskové zprávě ze

3.11.2011 uvedl, že zveřejnění věci, které se při jednáních nedotýkají konkrétních fyzických osob, nespadá pod zákon o ochraně osobních údajů. Úřad tedy nezakazuje zveřejňování videozáznamu z jednání. Zákon o obcích však nepřipouští zveřejnění vůči neomezenému okruhu subjektů, tj. prostřednictvím internetu.

Městský soud v Praze přezkoumal bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s. žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Věc posoudil následovně.

Krajský úřad Jihomoravského kraje odmítl žalobkyni poskytnout požadovaný zvukový záznam, neboť poskytnutí zvukového záznamu je dle zákona o ochraně osobních údajů nepřípustné, aniž by uvedl konkrétní ust. zákona o ochraně osobních údajů, z kterého plyne tento závěr. Z odůvodnění lze pouze usuzovat, že povinný shledal naplnění důvodu pro odmítnutí informace dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle povinného je rozsah dispozice se zvukovým záznamem omezen na jím uvedené ust. § 22 stavebního zákona ve smyslu přepisu do písemné formy záznamu o veřejném projednání. Z úvahy o výluce z registrační povinnosti dle § 18 odst. 1 písm. b) a zákona o ochraně osobních údajů a souhlasu subjektu pro zpracování dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona o ochraně osobních není zřejmý důvod odmítnutí informace. Rozhodnutí správního orgánu I.st. je nepřezkoumatelné, neboť z něj není patrný důvod odmítnutí poskytnout informaci. Obecné tvrzení, že zákon o ochraně osobních údajů vylučuje poskytnutí požadované informace, nelze považovat za řádné odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 s.ř.

Striktní výklad ust. § 89 odst. 2 s.ř. vedl žalovaného k izolovanému vypořádání se s odvolacími námitkami žalobkyně, aniž by z rozhodnutí žalovaného bylo zřejmé, na základě jaké skutečnosti, chráněného zájmu nebo skutečnosti osobní povahy, resp. výkladu jakého ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím, zákona o ochraně osobních údajů nebo jiného právního předpisu je vyloučeno poskytnutí požadované informace. Odvolací námitky žalobkyně směřovaly také do podstaty věci, tedy že s ohledem na veřejnou povahu projednání není dán zájem na ochraně soukromí v takovém rozsahu, aby bylo vyloučeno poskytnutí zvukového záznamu; a v případě existence chráněných údajů, bylo možné je ze záznamu odstranit. V tomto rozsahu se žalovaný s odvoláním nijak nevypořádal.

Z důvodu absence důvodů rozhodnutí (odůvodněním ve smyslu § 68 odst. 3 s.ř. není obecné konstatování, že takový postup zákon neumožňuje), je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné. Žalovaný byl povinen uvést v odůvodnění svého rozhodnutí všechny důvody, které jej vedly k odmítnutí žádosti. Žalovaný se nevypořádal s odvoláním žalobkyně v celém jejím rozsahu a to, že zde není dána ochrana případných osobních údajů a pokud by byla, lze tyto údaje ze záznamu odstranit a upravený záznam žalobkyni poskytnout. Nedostatky odůvodnění rozhodnutí nelze sanovat cestou podávání vyjádření v průběhu soudního řízení (rozsudek NSS č.j. 3 As 51/2003 - 58). Soud proto zrušil rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. pro nepřezkoumatelnost.

Zároveň soud provedl věcný přezkum napadeného rozhodnutí z důvodu skutkového zjištění o zániku informace a z toho plynoucího právního závěru.

Ačkoliv nikdo z účastníků nenamítal, že by již došlo ke zničení předmětného zvukového záznamu, soud vzhledem k odůvodnění správního orgánu I. stupně vyzval správní orgán, zda vůbec daný záznam existuje. Dle „záznamu o zničení přepisu audionahrávky

veřejného projednání II. návrhu ZÚR JMK“ ze dne 27.7.2011 byl záznam zlikvidován okamžitě poté, jakmile byl vyhotoven písemný záznam o průběhu jednání. Dle smlouvy o zpracování osobních údajů uzavřené mezi Jihomoravským krajem a společností NEWTON Media, a.s., je zpracovatel povinen provést písemný přepis daného záznamu a následně jej zničit, nejpozději v den předání jeho přepisu Jihomoravskému kraji. Z vystavené faktury č. 61103002 plyne, že přepis byl nejpozději 30.4.2011 proveden. Lze se důvodně domnívat, že Krajský úřad Jihomoravského kraje si pořídil kopii záznamu, tedy že existoval zvukový záznam jak v dispozici přepisovatele (NEWTON Media, a.s.), tak současně i krajského úřadu. Soud má za prokázané, že zvukový záznam, ať již v původní formě nebo jeho kopie, byl zničen dne 27.7.2011, jak plyne ze záznamu o zničení audionahrávky. Ke dni rozhodování žalovaného (dne 28.6.2011) dosud požadovaná informace existovala. Naopak ke dni podání žaloby a tedy i ke dni rozhodování soudu informace již neexistovala. Tato skutečnost je významná z hlediska ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím a ust. § 75 odst. 1 s.ř., neboť pokud informace objektivně neexistuje, bez ohledu na příčinu jejího zániku, ji nelze poskytnout, zánik požadované informace je důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace.

Ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím je výlukou z kasačního principu řízení dle soudního řádu správního, soud v řízení o žalobě dle zákona o svobodném přístupu k informacím je nejen oprávněn napadené správní rozhodnutí zrušit, ale také může uložit, resp. je povinen, v případě oprávněné žádosti o informaci uložit povinnému subjektu povinnost poskytnout žalobci požadovanou informaci. Soud má za to, že apelační prvky řízení o žalobě dle zákona o svobodném přístupu k informacím nezakládají vyloučení pravidla vázanosti skutkovým stavem ke dni vydání rozhodnutí žalovaného správního orgánu dle § 75 odst. 1 s.ř.s., neboť by jinak došlo k rozostření typové i institucionální odlišnosti řízení dle soudního řádu správního od správního řízení, které je předmětem soudního přezkumu. Ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí požadovaná informace (zvukový záznam) existovala, proto soud vázán tímto skutkovým stavem dle § 75 odst. 1 s.ř.s. žalobu nezamítl z důvodu současné faktické nemožnosti poskytnout informaci z důvodu jejího zániku po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Zákon o svobodném přístupu k informacím upravuje povinnost tzv. povinných subjektů poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, kterými jsou podle § 2 odst. 1 zákona státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Není sporu, že žalovaný je povinným subjektem, na žalovaného se proto vztahuje povinnost poskytnout informaci dle zákona. Požadovaná informace se vztahovala k působnosti žalovaného, neboť se jednalo o zvukový záznam projednání veřejného projednání návrhu zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje, který byl následně přepsán do podoby písemného záznamu a který je dle žalovaného veřejně dostupnou informací.

Vzhledem k absenci relevantních úvah povinného i žalovaného nelze jednoznačně uchopit důvody odepření požadovaného zvukového záznamu. Uvádí-li žalovaný v části III/G: „Důvody odmítnutí poskytnout audiozáznam, nikoli samotné informace...“, lze z toho dovodit, že zvukový záznam nepovažuje za informaci ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Dle § 3 odst. 3 zákona se informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Zákon výslovně uvádí, že zvukový záznam je informací ve smyslu zákona.

Vzhledem k jednotě obsahu zvukového i písemného záznamu není zcela zřejmý rozdílný přístup žalovaného k poskytování obou záznamů. Není vyloučeno, že žalovaný zaměňuje negativní postoj Úřadu pro ochranu osobních údajů k veřejnému zpřístupnění obrazového záznamu veřejného jednání v celém jeho rozsahu, jež může zahrnovat zaznamenání projevů osobní povahy. Žalobkyně v této souvislosti přílehlavě odkázala na tiskové stanovisko Úřadu ze dne 3.11.2011 publikované na webových stránkách Úřadu, dle kterého: *Zveřejnění věcí, které se při jednáních nedotýkají konkrétních fyzických osob, nespadá pod zákon o ochraně osobních údajů. Úřad tedy nezakazuje zveřejňování videozáznamu z jednání. Zákon o obcích však nepřipouští zveřejnění vůči neomezenému okruhu subjektů, tj. prostřednictvím internetu. Úřad nenalézá relevantní právní důvod, proč postupovat odlišně při zveřejňování zápisu z jednání zastupitelstev a při zveřejňování záznamu z těchto jednání.* Na což navazuje již v odvolání namítaná možnost anonymizace případných údajů osobní povahy. *Při poskytování informací je dostatečnou ochranou osobních údajů v nich se vyskytujících (§ 2 odst. 3 zákona č. o svobodném přístupu k informacím) jejich znečitelnění v autentickém textu. Nelze proto odmítnout poskytnutí celé uvedené části textu tyto údaje obsahující (NSS . čj. 7 A 3/2002-46).* Přičemž pouhé uvedení jména a příjmení není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů (viz. Sb. NSS 1944/2009). Soud nespatřuje žádnou technickou překážku k provedení odstranění osobních údajů týkajících se konkrétních osob jejich odstraněním ze zvukového záznamu. Procesní obrana žalovaného ve smyslu možného znehodnocení záznamu pro účely vyžadovaného pořízení zápisu vykazuje prvky svévole, neboť předmětem žádosti nebylo poskytnutí originálního záznamu, nýbrž přirozeně jeho kopie, tvrzené znehodnocení záznamu jako takového je vyloučeno.

Dle § 8a zákona informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Zvukový záznam z jednání sice ze své podstaty obsahoval projevy zde přítomných osob, nikoli však bez dalšího projevy osobní povahy ve smyslu § 8a zákona, za něž je nutné považovat pouze takové projevy týkající se soukromí nejen nositele takového projevu. A jak již uvedeno, pouhé uvedení jména a příjmení není osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Zcela jistě se záznam (projednání zásad) nesestával výlučně ze souvislé řady projevů osobní povahy nebo určitelných osobních údajů ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, proto je vyloučena aplikace ust. § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím na požadovanou informaci v celém jejím rozsahu (viz. výše uvedené odstranění osobních údajů). Taktéž zaznamenaný hlasový projev není sám o sobě skutečností, jež by vedla k určitelnosti nositele hlasu bez ohledu na jeho charakteristiku pro danou osobu, neboť i přes tuto vlastnost hlasu nejde o znak natolik výlučný, aby bez dalšího údaje vedl k nezpochybnitelnému určení konkrétní osoby. Uvedení jména a příjmení ve spojení s hlasem je údajem, který je způsobilý založit identifikaci fyzické osoby, která projev učinila. Lze jej tedy považovat za osobní údaj ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů.

Zákon o poskytování informací vychází z generální klauzule obecné povinnosti poskytovat veškeré informace týkající se působnosti povinných subjektů s vymezením taxativně uvedených výluk z této povinnosti. Soudu není znám obsah zvukového záznamu, ale vzhledem k důvodu jeho pořízení (projednání zásad územního rozvoje Jihomoravského kraje) je již pojmově vyloučena výluka dle § 7, 8b, 9, 10, ale i § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ust. § 11 odst. 1 písm. a) zákona zahrnuje pouze informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu.

Pokud měl žalovaný za to, že záznam obsahoval osobní údaj ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, měl v tomto rozsahu provést jejich odstranění a poskytnout žalobkyni zvukový záznam ve zbylém rozsahu. Z daného důvodu je dána také nezákonnost rozhodnutí žalovaného (§ 78 odst. 1 s.ř.s.).

Bez znalosti obsahu zvukového záznamu se soud brání vyslovení závěru k žalobní tezi o ztrátě práva na soukromí, je-li učiněno v rámci veřejného projednávání. Jde o otázku výkladu definice zveřejnění osobního údaje dle § 4 písm. l) zákona o ochraně osobních údajů a ust. § 5 odst. 2 písm. d) téhož zákona, které výslovně stanoví podmínku nedotčení práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů. Soud má za to, že i v případě veřejně učiněného projevu nedochází k zániku práva na soukromí, které je korigováno veřejnou formou projevu, a bude tak na okolnostech jednotlivého případu, zda za použití testu proporcionality soukromého (čl. 10 LZPS) a veřejného zájmu (čl. 17 LZPS) je stále dán zákonem chráněný zájem na ochraně soukromí.

Žalovaný je na základě výše uvedeného povinen znovu rozhodnout v dané věci tak, aby byl zcela zřejmý důvod odmítnutí poskytnout požadovanou informaci. Žalovaný je povinen opět poskytnutí informace odmítnout, resp. odvolání zamítnout, avšak pro neexistenci požadované informace. Vzhledem k ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. by soud i v případě přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nebyl oprávněn žalobu zamítnout z důvodu neexistence zvukového záznamu, jestliže žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné (viz. možnost odstranění osobních údajů) a tudíž v době rozhodnutí žalovaného zde byla dána povinnost žalovaného dosud existující informaci poskytnout s případnou korekcí zaznamenaných osobních údajů provedenou jejich odstraněním.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, proto ji náleží náhrada účelně vynaložených nákladů řízení, jež se sestávají ze soudního poplatku 2.000,-Kč, nákladů právního zastoupení dle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 3 x úkon po 2100,- Kč a 3 x režijní paušál po 300,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, replika ze dne 4.1.2012), to vše s DPH.

P o u č e n í : Proti rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3.7.2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu